

De komende week start in Rome het conclaaf.
Er moet een nieuwe paus gekozen worden nadat Franciscus op
tweede paasdag is overleden. Wat voor paus gaat het worden?
Een progressieve of juist een conservatieve.
Iemand uit Afrika of Europa. Een witte of een gekleurde.
Eén ding is duidelijk: het zal geen vrouw worden

Er is genoeg keuze. In principe kan elke gewijde priester tot paus
verkozen worden. Maar in de praktijk is het altijd één van de
kardinalen die in conclaaf bij elkaar zijn.

Ook al is de katholieke kerk een universele eenheidskerk, toch zie
je bij de keuze van een nieuwe paus verschillen bovenkomen.
Het is spannend wie het wordt en hoe lang het duurt voor er witte
rook uit de schoorsteen komt.

De keuze van een paus brengt ons terug naar de oorsprong van de
kerk. Naar Petrus, de discipel van Jezus die gezien wordt als de
eerste bisschop en paus van Rome. En vanaf begon er een
kerkelijke organisatie die voortduurt tot op de dag van vandaag,

Ik ken geen andere maatschappelijk instelling die het zolang heeft
volgehouden als de kerk. De kerk gaat al ruim 2000 jaar mee,
Ongelofelijk als je bedenkt hoeveel scheuringen en schisma's,
door al die kerken de eeuwen door zijn uitgevochten.

Ja, dan mag een wonder heten dat die kerk altijd is doorgegaan en
er nog steeds is.
Nu is de kerk geen doel in zichzelf. Maar de kerk is het middel dat
God gebruikt voor zijn werk in de wereld.
Of beter gezegd, God gebruikt mensen. En mensen met elkaar
vormen een kerk. De kerk is dus altijd een menselijke kerk. Met
alle mooie momenten maar ook met tekortkomingen.
Hoe komt dat de kerk na al die eeuwen nog bestaat en veelal
springlevend is?

Het kan niet anders dan dit komt door de enorme trouw, inzet en betrokkenheid van mensen. Al die mensen die jaar in, jaar uit de kerk gedragen hebben.

Ze deden het en doen het uit plichtsbesef en verantwoordelijkheidsgevoel, uit roeping en overtuiging. Maar niet alleen dat. Ze deden en doen het ook omdat de kerk plezier gaf en geeft en inspiratie. En zin en betekenis.

Maar toch daarmee is nog niet alles gezegd. Mensen deden het en doen het vooral ook omdat ze hun leven verbonden voelden met God. Omdat ze aangeraakt zijn door Gods goedheid en open willen staan voor wat niet van henzelf komt.

We geloven dan ook heilig dat we in de kerk God ontmoeten, maar nooit rechtstreeks. God ontmoeten we in en door mensen.

God schenkt geen kop koffie voor iemand die het moeilijk heeft.
God geeft je niet een schouderklopje.
God stuurt geen kaartje en belt niet even op.
God komt niet bij je op bezoek als je iets te vieren hebt.
Maar in degene, die voor jou een kop koffie inschenkt of een arm om je heen slaat, mag God gezien en ontmoet worden.

Waarom is de kerk niet ten onder gegaan, zoals vele andere organisaties? Omdat telkens weer mensen zorg wilden dragen voor de ander. En omdat het goede in mensen de overhand heeft gehad, waardoor Gods werk zichtbaar werd.

Niemand, zo staat in de eerste Johannesbrief, heeft ooit God gezien, maar als we elkaar liefhebben, blijft God in ons. En wie in de liefde blijft in God en God in hem en haar

Die beweging van opgang en neergaan en tot toch weer voortgang zie je al in de allereerste kerk. De kerk van Jeruzalem, waarover het boek Handelingen spreekt.

Die kerk begon goed. En hoopvol

Mensen sloten zich mensen aan. Er was groei en bloei. Tevredenheid en eensgezindheid. Eén van hart en één van zin, om de profeet Jeremia aan te halen en met een diepe verbondenheid met God

Er werd in die kerk op een nieuwe wijze over God gesproken werd en de herinneringen aan Jezus werden levend gehouden.

Maar toch kwam na enige tijd kwam de harmonie onder druk te staan. Doordat steeds meer mensen mee wilden doen en erbij wilden horen. “Leerlingen” worden de toetreders genoemd.

Door die toename ontstaan spanningen. Er is gemor en ontevredenheid te horen. Die onenigheid speelt zich af tussen Joden uit Jeruzalem en Joden van elders. Tussen Hebreeuwssprekenden en Griekstaligen.

De wrijvingen tussen beiden groepen treedt vooral aan het licht als de weduwen van de immigranten klagen dat ze zich verwaarloosd voelen. Deze vrouwen krijgen minder ondersteuning, minder diaconale hulp dan de anderen.

Want er waren nogal wat weduwen. Allemaal vrouwen van ver weg, die hun mannen gevolgd waren naar Jeruzalem en er nu verloren rondliepen in de stad en ook in de kerk.

Deze weduwen waren met hun echtgenoten meegekomen omdat hun mannen in Jeruzalem wensten te sterven. En begraven te worden voor de poorten van de heilige stad.

Want, stel, zo dachten deze mannen: als de Messias komt, dan staan wij vooraan om Hem als eerste te begroeten.

Op een goede en doortastende manier wordt in die kerk het probleem van de weduwen aangepakt. Door zeven wijze mannen aan te stellen- en voor mij hadden dat natuurlijk ook vrouwen mogen zijn, die goed bekend stonden en vol van de heilige Geest waren. Zij zullen zorg dragen hebben voor het dagelijkse brood..

En zo geschiedde: zeven wijze mannen krijgen de taak om de onderlinge hulpverlening, de diakonie op zich te nemen. En daarmee heeft de eerste kerk een belangrijke hobbel genomen. Niemand van de gemeenteleden hoefde meer honger te lijden. Ieder zette zich in voor de ander. Je moet de zaken intern op orde hebben. Pas dan kan het woord van God doorgroeien.

God heeft mensen nodig voor zijn werk in de wereld. En wij mogen iets van God laten zien en waar God voor staat. Concreet is dat... diaconaat: dat is dienstbaarheid in combinatie met gerechtigheid en solidariteit.

Jezus heeft zelf als geen ander het diaconaat in praktijk gebracht. Hij was een diaken bij uitstek.

Diaconie behoort dan ook tot het DNA van de kerk.

Diaconie is veelomvattend en veelzijdig. Het begint met het uitdelen van brood en wijn als het lichaam en bloed van Christus zelf.

En van daaruit is het de voedselbank helpen, verhalen aanhoren, maaltijden organiseren, hulp bieden aan kwetsbaren en vluchtelingen. en kwetsbaren. Iemand helpen om een uitkering aan te vragen, een kop koffie aanbieden aan daklozen. Enzevoort. Kortom: diaconaat is er voor hen die geen helper hebben.

Het christelijke diaconaat begon ooit met zeven diakenen in Jeruzalem, ze worden met name genoemd. Nu na 2000 jaar bestaat het diaconaat nog steeds en is het ook hard nodig in deze woelige samenleving.

Paus Franciscus had het diaconaat hoog in het vaandel staan. Krijgen we straks weer een paus die op dezelfde lijn zit? Ik hoop het van harte.

Ook al is diaconaat iets van heel de gemeente, we mogen blij en dankbaar zijn dat er mensen zijn, die hun diaconale steentje willen bijdragen zoals ooit ..die... zeven in Jeruzalem.